

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Balog János*

Cím:

Budapest várja Önt

Forrás:

Magyar Nemzet 1959. VIII. 11.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

9/10.2

Év

"1959"

Személy

Helyszám

Nem kell magyarnak lenni ahhoz, hogy valaki újra meg újra visszavágyjon a Balaton simogató habjai közé. És nem kell idegennek lenni ahhoz, hogy e páratlan fürdőzészől jövet a Királyerdő magaslatára érve, csordultig teljék a szív Budapest hirtelen kitaruló panorámája láttán. »Budapest várja Önt« — magaslík fel a soknyelvű invitáló tábla és jó tudni, hogy a főváros s vele az ország nemcsak hívja, hanem egyre méltóbb módon fogadja is vendégeit.

1959 rekordév a hazai idegenforgalom eddigi történetében. Mind a ki-, mind a beutazás lényegesen meghaladja a két háború közti legjobb idegenforgalmi év, az 1937-es esztendő számait és — természetesen — többszöröse a háború utáni 1956-os »csúcs«-nak is. Az IBUSZ társas utazásainak keretében kerekken ezer csoport, mintegy 32 000 ember érkezik Magyarországra, nem is szöve a mind általánosabbá váló egyéni utazásokról. A Statisztikai Hivatal közlése szerint már az év első felében 65 000 külföldit látott hosszabb-rövidebb időre vendégül az ország, ami 11 000-rel több 1958 első felévének forgalmánál. Az IBUSZ-nál pedig már azt is tudják, hogy jövőre megéppenséggel megkétszereződik a Magyarországra látogató társas utasok száma.

Legnagyobbrészt csehszlovák, keletnémet és szovjet vendégeket üdvözlünk magyar földön, de három kínai csoportunk is van már az idén. Azután több ezer franciára számíthatunk — az ő számuk pontosan négyszer annyi, mint 1937-ben ide érkezett honfitársaiké — és elég sok osztrák, szép számú angol, valamint svéd, finn, nyugatnémet, belga, olasz, s amerikai csoport tölt néhány napot vagy hetet Magyarországon. Autóbusztúrákat tesznek Észak- vagy Dél-Magyarországon, kirándulnak Egerbe, Esztergomba, Pécsre, vagy a külföldiek körében is osztatlan tetszéssel fogadott Duna-kanyarba és megismerik az ország világviszonylatban is rangos, idegenforgalmilag legtöbbször hivatott centrumait: a Balatont és Budapestet.

Az idegenforgalom azonban nem olyan egyszerű dolog, természeti és technikai feltételeken túlmenően sok érzéket és gyakorlatot kíván, amelyet évszázados praxisú művelői valóssággal tudománnyá, művészeté fejlesztettek. Így a legfontosabb kérdés, amelyre nekünk, magyaroknak is választ kell adnunk, hogy végtére is miben áll a jó vendéglátó feladata és mi jó vendéglátók vagyunk-e?

Vannak, akik, mihelyt idegenforgalomról esik szó, nyomban szobánkenti sok százezer forintos beruházást követelő

szuperluxushotel-tervekkel dobálóznak és azt hiszik, amíg nem versenyezhetünk a szállodakirály Hilton raffinált, milliomos igényeket is kielégítő palotáival, addig még beszélünk is kár az egészről. Akadnak viszont olyanok is, akik úgy vélik, Budapest és a Balaton olyan kincs, amely egy kicsit jobb propaganda hatására amúgy is vonzza, csábítja az idegeneket. Véleményünk szerint az igazság valahol a két túlzó, elfogult vélemény között van, és az idegenforgalmi szervek dicséretére legyen mondva, ők is túlnyomórészt ott keresik a helyes megoldást.

Nyilvánvaló, hogy mindazt a szépséget és értéket, amelyet a természet és a nép alkotóereje létrehozott, teljesen fölösleges »ultramodernné« közmetikázni, de azért valahogy mégis csak »találni« kell, mégpedig úgy, hogy a vendég ké-

nyelmesen, kellemesen, kultúrált környezetben érezze magát. A varázslatosan szép Capri szigete végeredményben ma is közönséges halásztelepülés, ahol nem modern tündérkertek és üvegpaloták, hanem száradó hálók, halszag és ayekek-zsivaj fogadja a partraszállót. De az utak gondozottak, az útletekben és a legváltozatosabb színű vendéglőkben minden szükségességet megtalálni és halvalaki netán nem bízik a fel-

iratokban, hát bármelyik gyerekek elkalauzolja abba a kisebb-nagyobb albergőba, amely erszényének és igényeinek éppen megfelel.

Nos, nekünk nincs Caprink, de — hogy egyebet ne mondjunk — van Balatonunk, amelynek partján az idén például annak a baricskai csárdának van a legnagyobb nemzetközi sikere, amelyben nincs egyéb, csak jó gulyásleves, kedvderítésben egymással versenyző borok, muzsika, meg Balaton-part, jó kiszolgálás és hangulat, amely feledhetetlené teszi az ott töltött órákat. Aki azonban ebből azt a következtetést vonja le, hogy a »Budapest«-hez címzett Nagymező utcai mulató is ilyen hamisítatlan élmény a külföldi számára, alaposan téved. Ebben a »műfaj«-ban ugyanis éppen az ellenkezőjére lenne szükség: igazi világvárosi, modern szórakozóhelyre és nem is egyre.

Mindent egybevetve, azonban el kell ismernünk, hogy a hazai idegenforgalom körülményei igen előnyösen változtak az utóbbi időben. Szalodánk színvonala nő, a Balatonnál sokat használtak és még csak a jövő szezonban válnak majd igazán hasznunkra a motellek. De hát nem is a meglevőkkel van baj, hanem azal, ami nincs. Az idén ugyan még el tudjuk helyezni vendégeinket a fővárosban, ja-

nuarban elkészül a Gellért is, a Royal 1960 évvégi terminusa azonban már túlságosan távoli. Az elengedhetetlen Duna-parti szállodasor képe pedig ugyan-csak igen nehezen bontakozik ki. Aztán itt vannak gyógyfürdőink, amelyek szinte egyedül-állóvá teszik Budapestet a fürdő-metropolist. De hát hogyan lehet ezt összeegyeztetni a Lukács elég lassan javuló állapotával?

Egyszóval, minden vonalon van fejlődés, de itt-ott gyorsabb, következetesebb lehetne. Kedveltek a cigányzenés vacsorázóhelyek, de elkelnének bennük korszerű, higiénikus kézműhelyiségek. Vonzók a népművészeti és ajándékboltok, de tartsanak egy-kettőt vasárnap is nyitva, amikor a legtöbb az átutazó külföldi. Tisztább lett a város, vendégeinket elbűvöli a sok zöldvirágos színtelt, az autósokat is mindinkább ide csalogatja a viszonylag kényelmes forgalom, de vigyázat: egy-kettőre kevés lesz a parkolóhely! Itt is, ott is látunk már izéles útbaigazító feliratokat, de igen kevés még az idegen nyelvű magyarázat.

Nem folytatjuk. Jó úton járunk és ami a legfőbb biztosíték, minden illetékes — IBUSZ, tanácsok, MÁV, MÁVAUT, vendéglátóipar — további erőfeszítéseket tesz a fellendülő idegenforgalom érdekében. Hiszen a legfonto-

sabb adva van: hogy mi nemcsak azért hívjuk a külföldieket, mert az idegenforgalom világszerte egyre számottevőbb üzletág — természetesen ezért is —, hanem mert barátkozni akarunk velük. Úgy tartjuk, hogy a békének ez elengedhetetlen feltétele, a szó szoros értelmében vett békés együttélésnek, a békés versenynek pedig egyenesen velejárója. Egyik legfőbb törekvésünk,

hogy barátaink még alaposabban megismerjenek bennünket és ezzel barátságunk még tartalmasabbá váljék. Azokkal pedig, akik több vagy kevesebb rokonszenvvel távolabbról figyelik életünk alakulását, a megismerés révén

ugyancsak közelebb kerülhünk egymáshoz. Ebből és a magyar vendéglátás legjobb hagyományából következik, hogy egyetlen honfitársunktól, egyetlen szervezettől, intézménytől se kívánunk a nagyszabású idegenforgalmi »ipa-

rokban« megszokott konvencionális hajbókolást, annál több őszinte vendégszeretetet, vendégmarasztaló igyekezetet. Különben pedig félig-meddig úgys nyitott ajtókat döngötünk. Hiszen, amikor a királyerdői »Budapest várja

Önt«-tábla mögött felcsillan és magához ölel bennünket a város, egyszerűen elhatalmasodik rajtunk a vágy: tovább csiszolni, még szebbé tenni és felmutatni őt akár a fél világ-nak.

Balog János